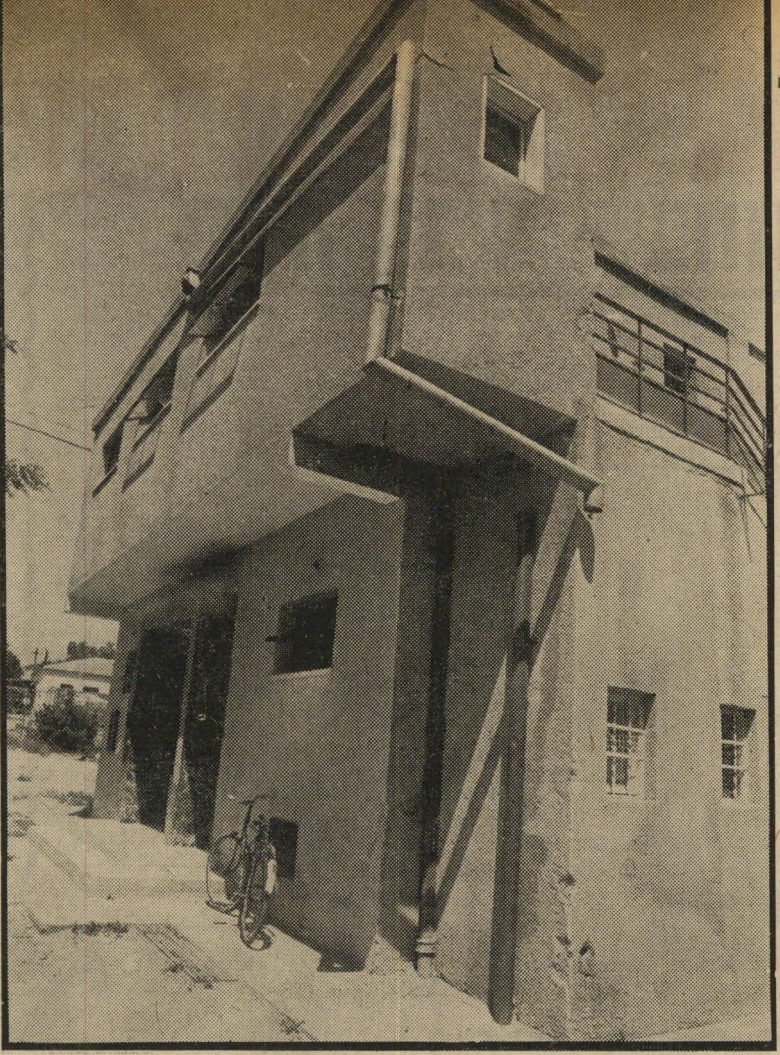

**כתב „העולם הזה”
נתקבל לישיבה זו
וקיבל בלי קושי
תעודה המשחררת
אותו משרות צבאי**

אתה רוצה ללמוד אצלנו בישיבה?
כן, יפה, יפה תבוא תלמד. אצלנו
תהיה בן-אדם, אנחנו אוהבים בחורים
שלומדים תורה.
אלה הדברים שאמר לי הרב אליהו כץ,
רבה הראשי של באר-שבע וראש בית
המידרש הגבוה לתלמוד והוראה בנגב,
בתשובה לבקשתי להתקבל לישיבה.
פר לו בשרידים של אידיש עילגת מער
שינה מפורקת על כך שבאתי מארגוני
טינה לביקור בארץ, שהכרתי בבאר-שבע
בחורה ואני רוצה להתחתן עימה. היא
אינה מוכנה לגור בארגוניטינה, ולכן הרי
לשתי להשתקע בארץ. אבל הורי, שהם
אנשים חרדים, לא יסכימו לעולם שאש
אר בארץ, אלא אם כן אוכיח להם שאני
יושב פה ולומד תורה.

„להסתפר? כעת? בספירת העומר?”
קפצתי על המציאה, „אני לא יכול. בשום
אופן לא. הקרובים שלי לא יקבלו אותי
בביתם.” המצאתי בו במקום קרובים ש-
אצלם אני מתגורר, „לא יהיה לי איפה
לגור. בשום אופן לא אסתפר. הדוד שלי
הוא יהודי אדוק מאוד. אפילו יותר אדוק
מאבא שלי. אם הוא ישמע שאני הס-
תפרתי בזמן ספירת-העומר אוי ואבוי לי
ולנשמת. וזה עוד לא הכל. הם עוד יכ-
תבו על זה להורים שלי בבואנוס-איירס,
ואז אני בכלל אבוד.

אישור
תמורת תספורת

הו זה, תסתפר ותהיה בחור ישי-
בי כה כמו כולם. עכשיו בוא אתי
ואני אשיג לך את האישור שאתה לומד
אצלנו.” השיחה התקיימה בבניין המר-
עצה הדתית של באר-שבע. היתה שעת-
צהריים, השמש להסתה. אני לבוש בחלי-
פה שחורה שנשארה בנפטלין מחתונה של
בת-דודה ישנה, חולצה לבנה בלי ענני
בה ונעליים שחורות. את הטלית-קטן, ש-
רכשתי לי לצורך המאורע, שכחתני ללי-
בוש. גם בלעדיה הרטיבה הועה את כל
חולצתי.

יודתי עם הרב כץ מחדרו שבקומה ה-
שלישית לאחד מחדרי הקומה השנייה. ב-
חדר הוא הציג אותי בפני הרב יצחק לבי-
נון, ובטרם השאיר אותנו לבד אמר לרב
לבנון: „הבחור רוצה ללמוד תורה. הוא לא

משנתמנו ליומנים

רוצה מאיתנו שום כסף. הוא רק רוצה
ללמוד בישיבה ולגור בשקט בישראל.”
הייתי בטוח שבזה נגמרה הפרשה. לבי-
נון ימסור לי את האישור ואני אהפוך
תלמיד-ישיבה מן המניין. אך לא כך היה.
לבנון החל לחקור ולשאל שאלות. מה
אני עושה, מה עשיתי, מה שם הדוד שלי
ועם מי אני עומד להתחתן. מה עושה ה-
אבא שלה ולמה אני רוצה להתחתן דוור
קא איתה.

לפתע ללא כל הכנה מוקדמת ביקש
ממני לרדת למטה ולהסתפר. „אבל כבוד
הרב, הרב כץ, בפירוש אמר לי שאני אס-
תפר אחרי אישור מהקרובים בתל-אביב!”
„לא! אני לא אתן לך אישור שאתה
לומד כאן בלי שתהיה מסופר.” פסק ה-
רב המחמיר. גמרנו, חושבתי, זה אבוד.
לא תהיה לי ברירה, אני אאלץ לקצוץ
את הרעמה שטיפחתי באהבה מסורה כל
כך.

בדרך החוצה עברתי שוב בדחילו ו-
חמימו בחדרו של הרב כץ וביקשתי ש-
יעשה למען שערי אצל הרב לבנון הקי-
שוח עד שאפגוש בקרובים האדוקים. הרי
רב אליהו כץ התגלה שוב כאיש בית
הילל. הוא נכנס איתי שנית ללבנון והס-
ביר לו שזה יהיה בסדר גמור אם אני
אסתפר בחל-אביב — ושבינתיים יתן לי
את האישור המבוקש.

האישור
עמוק בכיס

ב יוד, בסדר, הפטיר לבנון
בחיצי לב. „אבל לפני האישור אני
אעשה איתו שיחת היכרות קצרה.” נני-
חא. אם הוא רוצה לקרוא להקירת שתי
וערב שהוא עורך לי שיחת היכרות קצרה
שיבושם לו.

„מה עושה הארוסה שלך?”
„עוד לא ארוסה שלי.” אני ממחר לתר-
קן באידיש הרוסה. „הגיגת האירוסין רק
בשבוע הבא. אני באמת אשמח אם יואיל
הרב בטובו לבוא להגיגה. אולי גם הרב
הראשי, הרב כץ, יסכים לבוא. הקרובים

בית סדרש נבוה לתלמוד ולהוראה בונב
באר-שבע

ביום יום באגון ה' אינו חסילה

אל ימן בדי

הנו אשור כזה כי חופש אשור חלילי אסטנו
דשן אנו-ה אלא אנוניני דקש אהיקסל דיה
ודשנין אלווד מורה ולפולק דה
הסידון או כי אין לא מנייה זכר הנפול דיה
כודש אקלא אה ואלה מה הנוחט גבאר זעו אלו
דיקקם איהו מוחו אומתו ווא געסוק ולוט דרה מור
מין אלווד מורה אהיקסל כש גרבו זמן מורה זז
הלוש אה געקווה וכן נכר. ומה אסין אסין זסוק
דד אלו עכא מה זכרו כי יאוו לא אסין.

זי חומון הלוס סיל

הנפול דיה הצדוק

הנורה בית סדרש נבוה
באר-שבע
תלמוד ולהוראה בונב

נתתי לו להבין כי הם ייצאו מדעתם
אם יודע להם חסידות-לילה כי התמקדתי
בארץ הקודש והלכתי לצבא. בקיצור, סיי-
פור עייף וצולע, שבסופו ביקשתי מן
הרב אישור בשביל ההורים כי אכן אני
לומד בישיבה.

תחילה היסס קצת הרב, „תראה,
אתה תצטרך לעבור בחינות-כניסה.
אני לא יודע באיזה רמת-לימודים אתה
נמצא. יכול להיות שאיזה זמן לא תוכל
לקבל את המשכורת, עד שלא תגיע לי-
רמה הדרושה.”

„אינני זקוק למשכורת.” אמרתי לו ב-
מהירות, „אני רק רוצה ללמוד כאן. הרי
רי יכולים לתמוך בי.”

זה היה הקלף ששיכנע את הרב הראשי
לבאר-שבע סופית. „נו, אם אתה לא רוד-
מאח

אריק לביא

זה כסף, אז אין בעיות. באמת שאין
בעיות. נקבל אותך מיד. תשב, תלמד אצ-
לנו תורה. מי יודע מה יצא ממך בסוף.
אולי ברצון ה' תגיע ותהיה פעם גדול
בתורה.”

„אבל אני כימעט ולא למדתי תורה אף
פעם.” הזהרתי את הרב, „למדתי רק ב-
בתי-ספר חילוניים. לפעמים בערבים
הייתי לומד קצת תורה אצל רב הקהילה.”
„זה בסדר. אם אתה רוצה לבוא ולי-
השתקע פה בארץ, אז אתה צריך ללמוד
בישיבה. אחרת מה ייצא ממך?” וכאילו
רק עכשיו הבחין בשערותי הארוכות,
פנה אלי הרב בדידות ובמבטא הונגרי
בולט אמר: „נו, באמת, איך אתה נראה?
אתה הולך כמו ההיפיס. עוד יחשבו ש-
אצלנו זה ישיבה של היפיס. אתה צריך
להסתפר. ככה אני לא אכניס אותך לי-
ישיבה.” ולפתע נזכר וטפח בידו על מצי-
חו, „אוי ואבוי, הרי ספירת-העומר עכ-
ש. מיה יהיה זה?” חשב רגע ופסק: „אתה
יודע מה? תסתפר. אני הרב אומר לך
להסתפר!”

ההוכחה
אישור של בית-המידרש הגבוה לתלמוד ולהוראה בנגב, שניתן
עלידי הרב לבנון בהמלצת הרב אליהו כץ, רבה הראשי של באר-
שבע, לידי כתב „העולם הזה” שהתחזה כעולה חדש שבא ללמוד תורה בשלווה ובנחת.